

Η λέξη «γενοκτονία» δεν είναι ένα σύνθημα για διαδηλώσεις, όπως επί δεκαετίες ακούμε το χιλοειπωμένο «φονιάδες των λαών Αμερικάνοι». Είναι όρος με τεράστιο νομικό και ιστορικό βάρος. Τον εισήγαγε ο Ράφαελ Λέμκιν για να περιγράψει το Ολοκαύτωμα και εγκλήματα όπως η Ρουάντα, η Σρεμπρένιτσα ή η γενοκτονία των Ποντίων από τους Τούρκους. Πρόκειται για γεγονότα όπου υπήρξε προμελετημένος, ολοκληρωτικός αφανισμός. Το να βαφτίζει κανείς με τον ίδιο όρο τη σύγκρουση στη Γάζα είναι ύβρις στην αλήθεια και στη μνήμη των θυμάτων.

Ακούγεται συχνά το επιχείρημα ότι «ακόμη και τα διεθνή δικαστήρια μιλούν για γενοκτονία». Αυτό είναι απολύτως ψευδές. Το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο (ICC) δεν έχει αποφανθεί για γενοκτονία· περιορίστηκε σε εντάλματα προσωρινού χαρακτήρα, έπειτα από πολιτικές πιέσεις, με κατηγορίες περί «εγκλημάτων πολέμου».

Το ίδιο συμβαίνει και με το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης (ICJ), του οποίου η σύνθεση επηρεάζεται έντονα από χώρες με ισλαμική και αντιδυτική επιρροή: ζήτησε μόνο προσωρινά μέτρα για την προστασία αμάχων και την παροχή ανθρωπιστικής βοήθειας. Ουδέποτε διαπίστωσε «γενοκτονία». Με άλλα λόγια, ακόμη και οι θεσμοί που συχνά εμφανίζονται εχθρικοί προς το Ισραήλ, δεν απέδωσαν έναν τέτοιο χαρακτηρισμό.

Η λογική είναι επίσης αμείλικτη: το Ισραήλ είναι μία από τις ισχυρότερες στρατιωτικές δυνάμεις παγκοσμίως. Αν στόχος του ήταν η πλήρης εξόντωση του παλαιστινιακού πληθυσμού, θα μπορούσε να το είχε ήδη πράξει. Κι όμως, βλέπουμε στοχευμένες επιχειρήσεις, προειδοποιήσεις προς αμάχους, και την είσοδο χιλιάδων φορητών με τρόφιμα και φάρμακα.

Σε ποια άλλη γενοκτονία της ιστορίας ο «θύτης» φρόντιζε να φτάνει ανθρωπιστική βοήθεια στους «καταδικασμένους»; Το παράδοξο είναι πως αυτή η βοήθεια καταλήγει κατά κύριο λόγο στα χέρια της Χαμάς, η οποία τη χρησιμοποιεί για έλεγχο του πληθυσμού και ταυτόχρονα κατηγορεί το Ισραήλ για «πρόκληση λιμού».

Ναι, οι Παλαιστίνιοι έχουν δικαίωμα να ζουν με ασφάλεια στη Γάζα. Αλλά και οι Ισραηλινοί έχουν ακριβώς το ίδιο δικαίωμα. Από το 2005, όταν το Ισραήλ αποσύρθηκε μονομερώς από τη Γάζα - ξεριζώνοντας χιλιάδες εποίκους με τεράστιο εσωτερικό πολιτικό κόστος - η διεθνής κοινότητα διοχέτευσε δεκάδες δισεκατομμύρια δολάρια στην περιοχή. Ποσά που θα μπορούσαν να είχαν μετατρέψει τη Γάζα σε έναν επίγειο παράδεισο, σπαταλήθηκαν για να κατασκευαστεί ένα εκτεταμένο δίκτυο υπόγειων σπηλαίων, τόσο μεγάλων που χωρούν φορητά, φτιαγμένων για τη μεταφορά όπλων και μαχητών.

Παράλληλα, για δεκαετίες, χιλιάδες παιδιά εκπαιδεύτηκαν σε σχολεία της UNRWA με βιβλία που εξυμνούσαν τη βία και παρούσαν τον Εβραίο ως «εχθρό». Η σφαγή της 7ης Οκτωβρίου 2023 ήταν το άμεσο αποτέλεσμα αυτής της «εκπαίδευσης». Η Χαμάς εισέβαλε σε ισραηλινές κοινότητες, σκότωσε πάνω από 1.200 αμάχους, βίασε γυναίκες, απήγαγε παιδιά και ηλικιωμένους. Ήταν ένα πρωτοφανές πογκρόμ. Και το ερώτημα είναι απλό: ποιο κράτος στον κόσμο δεν θα αντιδρούσε σε μια τέτοια σφαγή; Κανένα.

Η ισραηλινή απάντηση μπορεί και πρέπει να κρίνεται για την ένταση και το μέγεθός της, αλλά το δικαίωμα στην αυτοάμυνα είναι αδιαπραγμάτευτο. Στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο οι Σύμμαχοι δεν αναζητούσαν «αναλογικές» αντιδράσεις απέναντι στον Χίτλερ. Το ίδιο ισχύει σήμερα: το Ισραήλ μάχεται όχι μόνο τη Χαμάς, αλλά και έναν ολόκληρο άξονα εχθρών - Ιράν, Χεζμπολάχ, Χούθι, Τουρκία που φιλοξενεί στελέχη της Χαμάς, ακόμη και τη Ρωσία που στηρίζει Τεχεράνη και Δαμασκό. Δεν διεξάγει έναν τοπικό πόλεμο, αλλά αγωνίζεται για την ίδια του την επιβίωση.

Τα στατιστικά είναι αποκαλυπτικά. Ο παλαιστινιακός πληθυσμός το 1948 ήταν περίπου 1,3 εκατομμύρια. Σήμερα ξεπερνά τα 5,4 εκατομμύρια στη Δυτική Όχθη και στη Γάζα και τα 14 εκατομμύρια παγκοσμίως. Η Γάζα ειδικότερα, από 1,4 εκατομμύρια κατοίκους το 2005, έφτασε τα 2,1 εκατομμύρια το 2025.

Σε καμία γενοκτονία δεν υπήρξε τέτοια πληθυσμιακή αύξηση. Αντίθετα, οι εβραϊκές κοινότητες στον αραβικό κόσμο εξαλείφθηκαν σχεδόν ολοκληρωτικά. Αξίζει επίσης να αναφερθούμε στην υποκρισία του καθεστώτος του «αιώνιου πρόσφυγα». Σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου η προσφυγική ιδιότητα δεν μεταβιβάζεται κληρονομικά. Ένας Σύρος ή Ουκρανός πρόσφυγας αποκτά δικαιώματα και τα παιδιά του δεν θεωρούνται πρόσφυγες. Στους Παλαιστίνιους, η UNRWA συνεχίζει να καταγράφει και τα εγγόνια και τα δισέγγονα όσων έφυγαν το 1948, με αποτέλεσμα ο αριθμός να διογκώνεται τεχνητά, αγγίζοντας τα 5,9 εκατομμύρια.

### **Η ελληνική πολιτική υποκρισία και η κυβερνητική αδράνεια**

Μέσα σε αυτή την εικόνα, η ελληνική πολιτική σκηνή αποδεικνύει τη δική της χρεοκοπία. Η αριστερά, αντί να στηρίξει έναν ειλικρινή διάλογο, προτιμά να παπαγαλίζει ξένα συνθήματα περί «γενοκτονίας». Είναι η ίδια που δεν είπε λέξη για την τουρκική κατοχή της Κύπρου ή για την καταστροφή στο Χαλέπι, η ίδια που σιωπά απέναντι στη ρωσική επιθετικότητα στην Ουκρανία.

Στο όνομα της «ελευθερίας λόγου» δικαιολογεί κάθε παραβατικότητα, και στον χώρο του πολιτισμού δεν διστάζει να στοχοποιήσει και να απειλήσει με επαγγελματικό αφανισμό καλλιτέχνες και διανοούμενους που δεν ευθυγραμμίζονται. Από την αριστερά της Εθνικής Αντίστασης, των ανθρώπων που θυσίασαν τη ζωή τους απέναντι στον φασισμό, φτάσαμε σε θορυβώδεις αγράμματος μειοψηφίες που δεν υπερασπίζονται τη δημοκρατία αλλά την αποδυναμώνουν.

Απέναντι σε όλα αυτά, η κυβέρνηση επιλέγει τη σιωπή. Ο αντιρατσιστικός νόμος υπάρχει στα χαρτιά, αλλά εφαρμόζεται σπάνια και πάντα κατόπιν εορτής. Όταν προκύπτει επίθεση, όταν γράφονται συνθήματα μίσους, όταν κυκλοφορούν αφίσες που δαιμονοποιούν Εβραίους και Ισραηλινούς, οι αρχές περιορίζονται σε μια καθυστερημένη, τυπική έρευνα - αν ασχοληθούν καθόλου. Δεν υπάρχουν προληπτικά μέτρα, δεν υπάρχουν άμεσες συλλήψεις, δεν υπάρχουν παραδειγματικές ποινές.

Η κυβέρνηση μιλάει για «καταδίκη της βίας απ' όπου κι αν προέρχεται», αλλά δεν τολμά να κατονομάσει τον αντισημιτισμό, ούτε να προστατεύσει με πράξεις τους Έλληνες εβραϊκού θρησκευματος και τους Ισραηλινούς επισκέπτες. Η Ελλάδα, μια

χώρα που ζει από τον τουρισμό, κινδυνεύει να στιγματιστεί διεθνώς ως τόπος όπου οι Ισραηλινοί νιώθουν ανεπιθύμητοι και ανασφαλείς.

Το πρόβλημα δεν είναι αδυναμία, είναι συνενοχή μέσω εσκεμμένης αδράνειας. Γιατί όταν βλέπεις την αντισημιτική ρητορική να φουντώνει και δεν παρεμβαίνεις, όταν αφήνεις τα πανεπιστήμια και τους δρόμους να γεμίζουν με συνθήματα μίσους χωρίς συνέπειες, τότε γίνεσαι μέρος του προβλήματος. Αν η υπάρχουσα νομοθεσία δεν επαρκεί, να αλλάξει. Αν οι ποινές δεν είναι αποτρεπτικές, να αυστηροποιηθούν. Μια κυβέρνηση που δεν προστατεύει τους πολίτες της και δεν τιμωρεί τους φορείς μίσους, δεν μπορεί να κρύβεται πίσω από «θεσμικές δυσκολίες». Έχει χάσει το ηθικό της κύρος και φέρει αθέμιτη την ευθύνη.

#### **Επίλογος**

Στο τέλος μένει μια αλήθεια που κανείς δεν τολμά να πει καθαρά: δεν υπάρχει διάλογος με όσους έχουν ριζωμένο το μίσος μέσα τους. Όσοι φωνάζουν για «γενοκτονία στη Γάζα» δεν αναζητούν την αλήθεια, αλλά ένα πολιτικό άλλοθι. Το ζήτημα δεν είναι αν θα πειστούν εκείνοι· το ζήτημα είναι μέχρι πότε η κυβέρνηση θα σιωπά μπροστά στην υπονόμευση της ιστορίας, της δημοκρατίας και της κοινωνικής ειρήνης.

---

**\*Ηλίας Πέσσαχ, Αναπληρωτής Καθηγητής Αιματολογίας**

ΠΗΓΗ: [LIBERAL 2.9.25](#)